

Robert Șerban

SLAMDOWN

Poftă bună!

Banda rulantă pe care vin, ca la moară, una după alta, cărțile de poezie, rar aduce și câte una ce nu se încadrează în STAS-ul și în normativele, fără voie, în vigoare: cât mai multe „versuri sincere”, storcătoare de lacrimi, o neliniște metafizică în transmisiune directă cu al nouălea cer, cuvinte mari, mari cât universul (suflet, om, moarte, ș.a.m.d.). Iar când apare un autor care chiar dacă nu inventează – din prima – o paradigmă, dar măcar încearcă altceva, oamenii de la CTC se uită de-a doua, când unii la alții, când în foaia de pontaj. Sper că nu de cititori ceteciști va avea parte Grigore Șoitu (născut în 1972) cu al său volum de debut *Anticulinare*, publicat anul acesta de către Editura „Arhipelag” din Târgu Mureș. De fapt, autorul presimte chiar de la începutul cărții fascicolul infraroșu pe care rambocriticii – ai căror mușchi în stare flască nu mai sunt în stare decât de împușcături – îl plimbă în căutarea cârnii de tinere, de poet: „PROLOG: personajul gravitează înfometat anofelic / zumzăitor enervant colocvial / nu suferă enumeratia aglomerația / de exemplu nu se poate masturba / râvnește la saturație are un creier / muscular de personaj / și-a scuturat pudra cabalină zulu – / formă / vrea să fie narator dincolo cineva / privește licențios”. Alternându-și starea de nervozitate cu aceea de acalmie

(mai exact, de pândă), G. Ș. reușește mai ales în textele lungi ruperi de ritm care nu numai că nu atacă sistemul versos al poemului, dar îl salvează de la sufocare și îi dă culoare (...) Inventiv și gata oricând să sară la gâtul dicționarelor, autorul, un invers al meșterului Manole (Elionam), dăruimă la vale, cu mânuța lui, ce tocmai construisese mai la deal: „citind textul anterior / mircea ar spune că merge / de fapt după o schemă simplă / un procedeu narativ filmat / evident după esterehazy – / indirect la revenirea / la vorbirea directă din final / bruscă și neinspirată / dar care ar fi schema simplă / nu se poate spune în trei / cuvinte un personaj decupat / din realitate prenumele său / identic cu cel al autorului / pre limba căruia pierd chinuit / prin stilul indirect / la sfârșit lăsat să răsuflă în / urechea naratorului”. Dar poetul nostru poate să fie și sentimental, el nu umblă numai cu (anti)texte: „când mă gândesc / la tine mi se / blochează cutia / de viteze apa / îmi fierbe în / radiator și mi / se calează motorul / o tu alfa – ROMEO!” Ca un M. Jordan care poate face față (necongestionată) oricărei probe sportive, G. Șoitu își poate alege, cu ochii închiși, registrul în care vrea să evolueze. Pentru că poate. Dar trebuie să vrea.